

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευνοϊκώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἀπαιρέσι-
καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ δρ. 8.—

Ἑξάμηνος . . . > 4,50

Τρίμηνος . . . > 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ φρ. 10.—

Ἑξάμηνος . . . > 5,50

Τρίμηνος . . . > 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτορῶν Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐρυκίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 2 Σεπτεμβρίου 1917

Ἔτος 39ον. — Ἀριθ. 40

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ὁ Κύριος Σμιθ δὲν μπορούσε νὰ τὸ φαντασθῇ πρὶν τὸ ἰδεῖ, καὶ γι' αὐτὸ εἶχε ὑποθέσῃ ὅτι ἦταν μακριὰ ἀπὸ τὴ θάλασσαν, ἐνῶ ἦταν τόσο κοντά.

Πραγματικῶς, ἡ κοίτη τοῦ μικροῦ ἐκείνου ποταμοῦ ἦταν τόσο ψηλότερα ἀπὸ τὴν ἐπιράνεια τῆς θάλασσης, ὥστε καμμια παλίρροια δὲν μπορούσε νὰ τὴν φθάσῃ καὶ ἐπρεπε νὰ περάσουν ἑκατμμύρια χρόνια γιὰ νὰ φαγῶθῃ ἀπὸ τὰ νερά ὁ γρανίτινος ἐκεῖνος φράκτης καὶ νὰ σχηματισθῇ ἓνα κανονικὸ στόμιο. Γι' αὐτὸ ὁ Χάρμπερτ ἐπρότεινε — καὶ συμφώνησαν ὅλοι — νὰ ὀνομασθῇ τὸ ποτάμι ἐκεῖνο Καταρραχτιᾶ.

Ἀπὸ καὶ, πρὸς τὰ βορρινά, ἡ ἀκροδασία ἐξετείνετο ὡς δύο μίλλια ἔπειτα τὰ πυκνά δένδρα ἀραίωσαν καὶ ἐβλεπες πέρα γραφικώτατους λόφους, τὸν ἓνα δίπλα στὸν ἄλλο, σὲ μια γραμμὴ σχεδὸν εὐθεΐα. Ἀλλὰ σ' ὅλο τὸ μέρος τῆς ἀκρογιαλίας μεταξὺ Καταρραχτιᾶ καὶ Σαύρας, τὰ δένδρα ἦταν πυκνά, πελώρια, ἀλλὰ ἴσια, ἀλλὰ γυρτά, μὲ τῆς ρίζες βρεχόμενες ἀπὸ τὸν πλατὺ τῆς θάλασσης κυματισμό. Πρὸς αὐτὸ λοιπὸν τὸ μέρος, ὅς ὅλη δηλαδὴ τὴ χερσόνησο Σερπαντίνα, ἐπρεπε νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ ἐρευνα, γιὰτὶ ἡ ἀκρογιαλία ἐδῶ ἦταν πολὺ κατὰλληλη νὰ προσφέρῃ ἄσυλο σὲ ναυαγούς.

Ἀπὸ τὸ ὕψωμα, ὅπου ὁ Νάθ καὶ ὁ Πέγκροφ ἐστρώσαν τὸ πρόγευμα, τὸ βλέμμα ἔφθανε μακριὰ, γιὰτὶ ὁ καιρὸς ἦταν ὡραῖος καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα καθαρή. Ἀλλὰ κανένα πανὶ δὲν ἐφαίνετο στὸν ὀρίζοντα. Σ' ὅλη ἐκείνη τὴν ἀκρογιαλίαν, πουθενά, κανένα καρὰδι, οὔτε καν συντρίμμι καραδιοῦ, λείψανο ναυαγίου. Ἄς εἶνε γι' αὐτὸ θὰ ἐβεβαιώνοντο καλλίτερα, ἅμα ἐξερευνοῦ-

σαν τὴν ἀκτὴ ὡς τὴν ἀκρὴ τῆς Σερπαντίνας.

Τὸ πρόγευμα ἐτελείωσε γρήγορα καὶ, στῆς ἐνδεκάμισυ, ὁ Κύριος Σμιθ ἔδωσε τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως.

Ἡ ἀπόστασις ποὺ ἐχώριζε τὸ στόμιο τοῦ Καταρραχτιᾶ ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι τῆς Σαύρας, ἦταν ὡς δώδεκα μίλλια. Σὲ τέσσαρες ὥρες, ἀπὸ μιὰ ὁμαλὴ ἀμμουδιά, οἱ ἀποικοὶ θὰ μπορούσαν νὰ φθάσουν· τώρα ὅμως ἤθελαν τὸ διπλάσι, γιὰτὶ λοξοδρομοῦσαν καὶ σταματοῦσαν κάθε στιγμὴ: πότε γιὰ νὰ ποφύγουν ἓνα θεόρατο κορμὸ, πότε γιὰ νὰ νοιώξουν δρόμο μέσα ἀπὸ πυκνοὺς θάμνους, πότε γιὰ νὰ κόψουν κάτι κισσοὺς, ποὺ τοὺς ἐμπόδιζαν νὰ περάσουν.

Ὅπωςδήποτε, τίποτα δὲν μαρτυροῦσε πρόσφατο ναυάγιο στὴν ἀκρογιαλία ἐκείνη. Εἶνε ὅμως ἀλήθεια, καθὼς παρατήρησε ὁ Γεδεών Σπίλεττ, ὅτι ἡ θάλασσα μπορούσε νὰ εἶχε τραβήξῃ πίσω κάθε ἔχνο καὶ ὅτι ἀπ' αὐτὸ μόνον δὲν ἦταν λογικὸ νὰ συμπεράνουν, ὅτι κανένα πλοῖο δὲν ἐναυάγησε ποτὲ ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς νήσου Λίγκολν.

Ἡ παρατήρησις τοῦ εσπέρτερ ἐφάνη σωστή. Ἀλλ' ὅμως ἦταν καὶ τὸ σκάγι τοῦ χοιριδίου, ποὺ μαρτυροῦσε κατὰ τρόπο ἀναμειβήτερο, ὅτι πρὸ τριῶν τῶ πολὺ μηνῶν, μια τουφεκία εἶχε πέσῃ στὸ νησί.

Ἡ ὥρα εἶνε πέντε καὶ ἡ ἀκρὴ τῆς Σερπαντίνας ἀπέειχε ἀκόμη δύο μίλλια ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου εὕρισκοντο οἱ ἀποικοὶ. Ἦταν φανερό, ὅτι ἂν ἐφθάναν ὡς τὸ ἀκρωτήρι τῆς Σαύρας, δὲν θὰ εἶχαν πιά καιρὸ νὰ γυρίσουν, πρὶν βασιλέψῃ ὁ ἥλιος, στὴν κα-

«Μία σφαῖρα τὸν βρῆκε στὴ μέση τῶν δύο ματιῶν...» (Σελ. 318 στ. 6.)

τασκήνωσι που είχαν κάμη κοντά στην πηγή της Ευχαριστίας. Θάναγκάζοντο λοιπόν να διανυκτερεύσουν στο ακρωτήρι. Ευτυχώς που τα τρόφιμα δεν τους έλειπαν, γιατί κυνήγι δεν θα εύρισκαν πια στην ακροδασία εκείνη, που ήταν πάντα κι ακρογιαλιά. Κυνήγι όμως τετραπόδων γιατί τα δίποδα εκεί ήταν αφθονώτατα: αγγαλλίδες, κουρουκού, τρογοπάνες, παπαγάλοι, φασιανοί, περιστέρια, λογής-λογής πουλιά. Δεν ήταν δένδρο που να μην έχει την φωλιά του, και δεν ήταν φωλιά που να μην είναι γεμάτη!

Στις έπτά το βράδυ, κατακουρασμένοι, οι άποικοι έφθασαν στο ακρωτήρι της Σαύρας. Έδώ έτελειωσε το παραθαλάσσιο δάσος της Χερσονήσου κ' η ακρογιαλιά, 'ς όλο το νότιο μέρος, ξανάπαιρνε τη συνειθισμένη όψη της άκτης, που την αποτελούσαν βράχοι, σκόπελοι, αμμουδιά. Πολύ πιθανό, το ναυαγισμένο πλοίο που ζητούσαν, να εύρισκετο 'ς αυτό το μέρος του νησιού. Άλλα είχε νυκτώση κ' έπρεπε νάναβάλουν την έρευνα γι' αύριο.

Ο Χάρμπερτ κι' ο Πέγκροφ έτρεξαν άμέσως να βρουν μέρος κατάλληλο για διανυκτερεύσει. Τα τελευταία δένδρα του Φαρ-Ούεστ κατέβαιναν ως εκείνο το ακρωτήρι κι' ανάμεσα 'ς αυτά, ο μικρός έγνώρισε μια πυκνή συστάδα από μπαμπού.

— Νά πολύτιμη ανακάλυψη! έφώναξε.

— Πολύτιμη; απόρησε ο Πέγκροφ.

— Βεβαίως, αποκρίθηκε ο Χάρμπερτ.

Αφίνω, Πέγκροφ, ότι ο φλοιός του μπαμπού, σχισμένος σε λουρίδες, χρησιμεύει στην κατασκευή καλαθιών και πανεριών. Αφίνω ότι ο ίδιος αυτός φλοιός, αφού γίνω πολτός, πάστα, χρησιμεύει στην κατασκευή του κινεζικού χαρτιού. Αφίνω ότι τα στελέχη του, αναλόγως του πάχους των, γίνονται μπαστούνια, πίπες ή υδροσωλήνες και ότι τα μεγάλα μπαμπού παρέχουν ξυλεία πολύ χρήσιμη στην οικοδομική. Αφίνω ακόμη, ότι πρινόζοντες τα μπαμπού από κόμπο σε κόμπο και αφίνοντες για πάτο το έσωτερικό διάφραγμα που έχει κάθε κόμπος, κατασκευάζουν στερεά άγγεϊα, πολύ έν χρήρει στην Κίνα. Ναι, όλ' αυτά τάφινω. Μόνο...

— Τι μόνο;

— Μόνο θα σου πω, — κι' αυτό 'σως δεν το ξέρεις, — ότι σ'ας Ίνδιας, τρώνε τα μπαμπού σαν σπαράγγια.

— Σα σπαράγγια;.. Τρώγονται λοιπόν;..

— Και είναι νοστιμώτατα. Όχι όμως τα μεγάλα μπαμπού, αλλά τα μικρά, τα βλαστάρια.

— Α, έτσι μάλιστα!

— Προσθέτω, ότι η ψίχα των βλασταριών, αναλιγωμένη με ξύδι, κάνει μια μουςτάρδα που την άρέσουν πολύ.

— Καλό κι' αυτό!

— Και προσθέτω ακόμα, ότι τα μπαμπού, ανάμεσα στους κόμπους των, εκκρίνουν ένα πηχτό ζαχαρώδες υγρό, που γίνεται

ποτό δροσιστικό και πολύ εύχριστο.

— Άλλα τίποτα; ρώτησε ο ναύτης.

— Όχι, τίποτ' άλλο! αποκρίθηκε το παιδί.

— Μήπως τυχόν καπνίζουνται κήλα;

— Όχι, καίμενε μου Πέγκροφ, δεν καπνίζουνται τα μπαμπού!

Δεν άργησαν να βρουν ένα κατάλληλο για διανυκτερεύσει μέρος. Οι βράχοι της ακρογιαλιάς εκείνης, — που θα την έδερνε πολύ δυνατά η θάλασσα, όταν φυσούσε νοτιοδυτικός, — παρουσίαζαν κοιλότητες, σπηλιές, όπου μπορούσε κανείς να κοιμηθώ, προφυλαγμένος καλά. Τη στιγμή όμως που έτοιμάζοντο να μπουν σε κάποια απ' αυτές της σπηλιές, φοβερά μουγγρητά τους έσταμάτησαν.

— Πίσω! έφώναξε ο Πέγκροφ. Δεν έχουμε στα τουφέκια μας παρά μόνο σκάγια και ζωο που μουγκρίζει έτσι, δεν θα τα λογάριάζει ούτε γι' αλάτι!

Κι' ο ναύτης, άρπάσας τον Χάρμπερτ από το μπράτσο, τον τράβηξε πίσω από τους βράχους, τη στιγμή που ένα μεγάλο θαυμαίο ζωο παρουσιάζετο στην τρύπα της σπηλιάς.

Ήταν πάνθηρας, όμοιος με τους πάνθηρες της Ασίας, που απ' το κεφάλι ως την άρχή της ουράς, έχουν μάκρος περισσότερο από πέντε πόδια. Στη ράχι, η χιτρινωπή του γούνα είχε πολλές σειρές από στίγματα μαύρα, κανονικά, ένω η κοιλιά του ήταν άσπρη.

Έπροχώρησε λίγα βήματα κ' εκύτταξε γύρω του με την τρίχα ανασηκωμένη, με το μάτι φλογερό, σαν να μην έμυριζετο για πρώτη φορά άνθρωπο...

Την στιγμή εκείνη, ο Γεδεών Σπίλεττ παρουσιάστηκε ανάμεσα στους ψηλούς βράχους. Ο Χάρμπερτ ένόμισε πως δεν είχε ιδώ το θηρίο κ' έτοιμάστηκε να τρέξει κοντά του. Ο ρεπόρτερ όμως του ένευσε με το χέρι να σταθή κ' έξακολούθησε να βαδίζει. Άμα έφθασε ως δέκα βήματα από τον πάνθηρα, έσταμάτησε και, απαθέστατα, με τη μεγαλύτερη ψυχραιμία, τον σημάδεψε με την καραμπίνα του.

Ο πάνθηρας συσπειρώθηκε, έτοιμος να όρμηση κατά του κυνηγού. Άλλ' ακριβώς τη στιγμή που ώρμούσε, μια σφαίρα τον βρήκε στη μέση των δυο ματιών και τον έριξε κάτω νεκρό.

Ο Χάρμπερτ κι' ο Πέγκροφ έτρεξαν κοντά του. Σε λίγο, έφθασαν εκεί ο Νάβ κι' ο Κύρος Σμιθ. Κ' εκύτταζαν όλοι με θαυμασμό το όρατο ζωο, που θα έστόλιζε τώρα βαλσαμωμένο τη μεγάλη σάλα του Γρανίτινου Παλατιού.

— Ω, κύριε Σπίλεττ! πως σ'ας θαυμάζω και πως σ'ας ζηλεύω! έφώναξε ο Χάρμπερτ σε μια ακράτητη έκρηξη ένθουσιασμού.

— Γιατί; αποκρίθηκε ο ρεπόρτερ. Κ' εσύ δεν θάκανε το ίδιο;

— Έγώ; τόση ψυχραιμία;..

— Νά φαντάζεσαι, Χάρμπερτ, ότι μια τίγρις, ένας πάνθηρας, δεν είναι παρά ένας λαγός. Και να ιδής τότε με τί άπάθεια θα σκοπεύς και θα ρίχνης!

— Νά μια καλή συμβουλή! έφώναξε ο Πέγκροφ.

— Και τώρα που ο πάνθηρας άφισε το άστυλό του, δεν μπορούμε τάχα να το χρησιμοποιήσουμε 'μεϊς; ρώτησε ο ρεπόρτερ.

— Μ' αν έλθουν κι' άλλοι; είπεν ο Πέγκροφ.

— Άρκει ν'ανάψωμε φωτιά απέξω από τη σπηλιά και κανένας τότε δεν θα τολμήση να μπή μέσα.

— Στο πανθηρόσπιτο λοιπόν! έφώναξε ο ναύτης, σύρων πίσω του το πτώμα του θηρίου.

Οι άποικοι μπήκαν στην έρημη σπηλιά κ' εκεί, ένω ο Νάβ έξεκοίλιαζε τον πάνθηρα, οι σύντροφοί του συσώρευσαν στην είσοδο μια μεγάλη ποσότητα ξηρών ξύλων, που τα είχαν κουβαλήσει από το δάσος. Ο Κύρος Σμιθ, άμκ είδε τα μπαμπού, έκωψε κάμποσ' απ' αυτά και τ'ανακάτεψε με την άγλη καύσιμη ύλη.

Ύστερα κάθισαν όλοι στη σπηλιά, που ο άμμος της ήταν σπαρμένος με κόκκαλα. Έγέμισαν τα τουφέκια τους, για κάθε ένδεχόμενο. Κι' άφου δειήπνησαν, πριν πλαγιάσουν για ύπνο, έβαλαν φωτιά στα ξύλα, τ'α συσσωρευμένα στην είσοδο.

Αναψαν άμέσως και κάτι άληθινές ρουκέτες τινάχθηκαν με κρότο στον αέρα! Ήταν τα μπαμπού, που έκαιοντο σαν πυροτεχνήματα. Και μόνον ο κρότος που έκαναν, έφθανε να τρομάξει και τα τολμηρότερα ζωα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Πρότασις επιστολής από τη μεσημβρινή ακρογιαλιά. — Σχηματισμός της άκτης. — Έρευνα για το ύποθετο ναυάγιο. — Ένα τεμνήριο στον αέρα. — Ανακάλυψις μικρού φυσικού λιμένος. — Τα μεσάνυχτα σ'ας όχθες της Ευχαριστίας. — Βάρκα που τρέχει στο ποτάμι.

Ο Κύρος Σμιθ κ' οι σύντροφοί του κοιμήθηκαν ήσυχώτατα στη σπηλιά, που είχε τη καλοσύνη να τους παραχωρήσει ο πάνθηρας.

Όταν βγήκε ο ήλιος, τους βρήκε όλους στην ακρογιαλιά, στο ακρωτήρι, να κυττάζουν τον όρίζοντα εκείνον, που ήταν όρατός κατά τα δυο τρίτα της περιφέρειάς του. Και για δεύτερη φορά ο μηχανικός μπόρεσε να βεβαιωθώ, ότι κανένα πανί, κανένα σκάφος δεν ήταν στη θάλασσα, όσο μακριά έφθανε το μάτι, ώπλισμένο ακόμη και με το τηλεσκόπιο.

Άλλά και στην ακρογιαλιά δεν έφαινετο τίποτε ύποπτο — τουλάχιστο στην εύθετα εκείνη γραμμή, που είχε μάκρος τριών μιλίων, δηλαδή στη με-

σημβρινή άκτή του ακρωτηρίου' γιατί από καί και πέρα, διάφορα ύψώματα έκρυβαν το ύπόλοιπο, και μάλιστα από την άκρη της Σερπαντίνας δεν μπορούσε κανείς να βλέπη το Άητονύχι, κρυμμένο πίσω από κάτι βράχους ψηλούς.

Έμνε λοιπόν να εξερευνηθώ η μεσημβρινή άκτή του νησιού. Θα τώκαναν άμέσως; 'ς αυτή την έρευνα θαξέρωναν την ήμέρα, που ήταν η 2 Νοεμβρίου;

Δεν ήταν έτσι το άρχικό τους σχέδιο. Όταν άφισαν την πρόγα σ'ας πηγές της Ευχαριστίας, είχαν αποφασίσει να έρευνήσουν μόνο τη δυτική άκτή και να γυρίσουν έπειτα να την πάρουν, για να πάνε στο Γρανίτινο Παλάτι από την Ευχαριστία. Άλλ' άφου στη δυτική άκτή δεν βρήκαν εκείνο που ζητούσαν, — είτε πλοίο ναυαγισμένο, είτε άλλο τεμνήριο αποβάσεως, — ο Κύρος Σμιθ έπέφθηκε, ότι έπρεπε να έρευνήσουν και τα μεσημβρινά.

(Έπειτα συνέχεια) Γ.Ρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝ' ΑΝΟΗΤΟ ΖΗΤΗΜΑ

Άγαπητοί μου

ΣΩΣ έφθασε κι' ως τους κύκλους σας ο θόρυβος, που έκαμε 'ς άλλους κάποια προηγουμένη μου επιστολή, — εκείνη όπου σ'ας μίλησα για τον «Άγιο Δημήτριο» του κ. Ροδοκανάκη. Τον έχέτισα, καθώς θυμάστε, με τον Άγιο

Δημήτριο της Θεσσαλονίκης, κι' αυτό σ'αυτοθάλασε πολύ κάποιους, που, χωρίς να το ιδούν, χωρίς να τάκούσουν, έκ' α των προτέρων να πούμε και να τ' αρχήν, δεν έκριναν το έργο αξιο τόσης τιμής... Μα έγω που το έχ' άκούσει από το στόμα του ποιητού 'ς έξερα ότι είναι άριστούργημα, πως μπορούσα να μη το σχετίσω με την παλαιά Έκκλησία της Θεσσαλονίκης, την όμώνυμη, άφου αυτή το ένέπνευσε τον κ. Ροδοκανάκη κι' άφου η θλιβερή ίδηση της καταστροφής της ήλθε να τ'α τ'α την έπομένη της αναγνώσεως; Πολύ φυσικό λοιπόν ήταν να πώ, ότι στη βαθεία μου λύπη στάθηκε κάποια παρηγορία να συλλογιέμαι, ότι το έράμα, ένα ποιητικό μνημείο, θάντικα-ιστούσε τροποντινά το άρχιτεκτονικό που κάηκε, και να λάβω απ' αυτό άφορμή να σ'ας πώ πόσο διαρκέστερα, άφθαρτότερα είναι τα μνημεία της Τέχνης του Λόγου, από τα μνημεία των άλλων Τεχνών, που φθείρονται με τον καιρό και χάνονται.

Έφράξαν όμως γι' αυτή την άθωο-τατη σύγκριση, γι' αυτό το ελικρινέστατο αίσθημά μου, κ' έδωκαν άγριες φωνές: Άκούτε τί λέει; Δεν σημαίνει τίποτα, δεν είναι καθόλου άπ' ό λ ε ι α, που έχάθηκε ο Άγιος Δημήτριος της Θεσσαλονίκης, άφου γλύτωσε ο «Άγιος Δημήτριος» του κ. Ροδοκανάκη! Τον άκούτε; Τά ποιητικά μνημεία, λέει, είναι ά ν ώ τ ε ρ α, π ρ ο τ ι μ ώ τ ε ρ α από τ' άρχιτεκτονικά και τα ζωγραφικά, γιατί αυτά κοίονται και χάνονται, Μα είναι για δέσιμο, για τα σίδερα, για το Δαρνί!..

Βλέπετε τώρα καλά, σεις που διαβάσατε την επιστολή μου εκείνη, ότι της έκαμαν μια σκόπημη διαστροφή. Που είπα έγω, ότι δεν σημαίνει τίποτα' ή καταστροφή της παλαιάς εκκλησίας; Άπεναντίας, την έβρήνισα σαν μια μεγάλη άπώλεια κ' είπα μόνο, ότι στη λύπη μου αίσθανόμην κάποια παρηγορία. Ούτε ξεχώρισα ποιά μνημεία είναι άνώτερα και προτιμώτερα. Είπα μόνο ποιά είναι διαρκέστερα, που διάφέρει βέβαια πολύ. Άλλά ο κόσμος πιστεύει χωρίς να πολυεξετάζει. Και πολλοί έπίστεψαν, ότι πράγματι είπα να κάψουμε τους Παρθενώνες και να κρατήσουμε της Ίλιάδες, γιατί αυτές... δεν καίονται! Έτσι γεννήθηκε σ'ας έφημερίδες έν άρεκτα άνόητο ζήτημα: Πραγματικώς, τά ποιητικά μνημεία ά ν τ ι κ α θ ι σ τ ο ύ ν τ' άρχιτεκτονικά και το κάψιμο μ'ας εκκλησίας δεν σημαίνει τίποτα, όταν ύάρχη ποιητικό μνημείο για να την αντικαταστήσει;

Τό ξαναλέω: Τό άνόητο αυτό ζήτημα δεν το γέννησε η επιστολή μου' το γέννησε η διαστροφή της κ' η παρεξήγηση, από ανθρώπους που είχαν, φαίνεται, κάποιο συμφέρο να θεωρηθούν ύπερβολικοί οι έπαινοί μου για τον «Άγιο Δημήτριο». Άδιάφορο! Στη συζήτηση μπήκε κι' ο κ. Κωστής Παλαμάς, ο μεγάλος ποιητής και τεχνονόιτης. Και μολονότι το ζήτημα άνόητο, αυτός είπε πολλά γνωστικά πράγματα. Μερικά μάλιστα θα σ'ας τα μεταφράσω έδω, — ο κ. Παλαμάς, σ'ας έφημερίδες, γράφει με ψευδώνυμο και στην καθαρεύουσα, — γιατί συμπληρώνει εκείνα που σ'ας είπα την άλλη φορά:

«Τό καλλιτέχνημα — λέγει ο κ. Παλαμάς, — είτε εκκλησία, είτε εικόνα, είτε ποίημα, είναι ά ν α ν τ ι κ α τ ά σ τ α τ ο. Κάθε έργο Τέχνης είναι σ'α μια ξεχωριστή προσωπικότης. Δεν ξαναβλέπεις τη φυσιογνωμία του. Τίποτα δεν γεμίζει το κενό, που θάφινε η καταστροφή του.

«Τό μέγα πλήθος άδιαφορεί βέβαια αν ύάρχη η αν κατεστράφηκε παλαιά εκκλησία άφιερωμένη στον Άγιο Δημήτριο, καθώς άδιαφορεί αν ύάρχη η

αν χάθηκε ποίημα, δράμα, μυθιστόρημα, γεννημένο από το Συναξάρι του πολιούχου της Θεσσαλονίκης. Οι εκλεκτοί όμως, οι μορφωμένοι, οι ιστοριοδίφες, οι ιστοριομανείς;... Αυτοί θα κλαίνε την άπώλεια του Άγίου Δημητρίου σαν κάτι άνεπανάρθωτο και θα είναι άπλούστατα ά π α ρ η γ ο ρ η τ ο ι, έστω κι' αν παρουσιάζοντο χίλια άριστούργημα τα ποιήσεως και τέχνες. Όσο για τους φανατικούς των ώραιών στίχων, των άψόγων ποιημάτων, αυτοί, σχολαστικοί όπως τά ένένα δέκατα των όμοίων των, είναι έκανοί να κηρύττουν, ότι η έμφάνισις ενός ώραιού ποιήματος είναι για την Άνθρωπότητα κέρδος, που θάντιστάθμιζε τη ζημία του καταποντισμού χιλίων Άτλαντίδων!»

Πολύ σωστά. Άλλά έγω δεν είμαι ούτε ιστοριομανής ιστοριοδίφης, ούτε σχολαστικός, φανατικός για ώραίους στίχους. Όλα τά ώραία πράγματα, όλων των τεχνών τά μνημεία, μου άρέσουν το ίδιο. Γι' αυτό αίσθανόμην άλληθνα κάποια παρηγορία για τη στέρησι της παλαιάς Έκκλησίας, όταν συλλογίσθηκα την ώραίότητα του ποιήματος που έχ' άκούσει. Τό ίδιο θα αίσθανόμουν αν μπορούσε να συμβή και το αντίθετο: να χαθώ δηλαδή, να καή το πρωτόγραφο του «Άγίου Δημητρίου» και την άλλη μέρα, ή σκαπάνη να φέρη στην έφω μια παλαιά, ιστορική και πανεύμορφη Έκκλησιά του.

Σ'ας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

LXV

Του κάκου, μπόρα του Άπριλιού, βροντολαλαί ο θυμός σου: δε γέρνει λουλούδο χλωμό, θύρα δεν κλείνει έμπρός σου!

Ψεύτικα τ' άγρια νέφη σου, παινίδι το χαλάς:

— της Καλωσύνης τον θυμό κανείς δεν τον τρομάζει!

LXVI

Σαν πεταλούδες χάνονται τά λόγια μου απ' το στόμα:

— μέσα ριγούν τά στήθη μου, μέσα όλα άτιμώς και χρώμα...

— Ποιό σώνει για τ' άνείπωτα;

— 'ς τ' άταίριαστα ποιδιομάζει: με το χαλί 'ς τη λαγγαδιά, με τ' ουρανού το άτλάζι!

LXVII

Έφυγε άγύριστα ο Θερμιάς...

Έπεσε η φλόγα άγιάλι, και έγω φυσώ γονατιστός ν' άστράψη εκείθε πάλι...

Σαν μάρομαρο άσπρο η χόβολη τη σπίδα σβάρανει:

— με πνίγει η στάχτη μοναχά, κ' η στάχτη με τυφλώνει...

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

Υστερ' από λίγα λεπτά ξαναφάνηκε στην επιφάνεια, με τὰ μάτια μισοκλειστά, με τὸ πρόσωπο αλλοιωμένο. Ἀνάπνευσε βιαστικά, γιὰ νὰ συνέλθῃ, καὶ βυθίσθηκε πάλι στὰ μυστηριώδη βάθη τοῦ ποταμοῦ.

Εἶχε μαζευθῇ κόσμος. Ἡ ὄχθη εἶχε πλημμυρίσῃ ἀπὸ ἀνθρώπους, ποὺ παρακολουθοῦσαν με ἀγωνία αὐτὴ τὴ σκηνή... Ὁ βουτηχτὴς θὰ κατέρωθνε νὰ βρῇ καὶ νὰ σώσῃ τὸ ἀτυχὸ παιδί;... Ὅλα τὰ πρόσωπα φανέρωναν τὴν ἴδια ἀνησυχία, τὸν ἴδιο τρόμο...

Ἐπὶ τέλους, εἶδαν τὸν ἀνθρώπο νὰ βγαίνει. Ἐσερνε κατόπι τοῦ ἑνα σώμα μαῦρο, ἀναισθητο, ποὺ τ'ἀνέβασε στὴ βάρκα.

Ἦταν ὁ Πετράκης. Μὰ τὸ πελιδνὸ τοῦ πρόσωπο, με τὰ κλειστά του μάτια, με τὰ μαλλιά του κολλημένα στὸ δέρμα του, ἐφαίνετο σὰν ξεψυχισμένος, νεκρός...

Τὸν ἐβγάλαν ἔξω, τὸν ἐξάπλωσαν στὴν προκυμαία.

Ἐξαφνα, τὸ πλήθος παραμέρισε, γιὰ νὰ περάσῃ κάποιος ποὺ ἔφθανε βιαστικά.

Ἦταν ἕνας νέος, τελειόφοιτος τῆς ἱατρικῆς, ποὺ ἔμαθε τὸ δυστύχημα καὶ ἔτρεξε νὰ προσφέρῃ τὴ συνδρομή του.

Ἐσκυψε στὸν «πνιγμένο», τὸν ἄκουσε στὸ στήθος, καὶ ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι ἡ καρδιά του κτυποῦσε ἀκόμη, ἄρχισε νὰ τοῦ κάνῃ ὅσα συνειθίζονται σὲ τέτοιες περιστάσεις: τοῦ ἐπίεζε τὸ στήθος, γιὰ νὰ ποκατασταθῇ ἡ ἀναπνοή του μπαινόμενος ρυθμικὰ τὴ γλώσσα, τοῦ ἔτριβε τοὺς καρποὺς τῶν χειρῶν.

Ἀλλὰ ὅλ' αὐτὰ, τοῦ ἔλαχον. Ὁ Πετράκης δὲν συνήρχετο, δὲν ἐκινεῖτο. Ὁ γιαντρός ἐδιπλασίασε τότε τῆς περιποιήσεως του. Καὶ σὲ λίγο, ὁ «πνιγμένος» ἔδωκε σημεῖα ζωῆς: τὰ χεῖλη του ἀναδείχθησαν, τὰ βλέφαρά του μεσάνοιξαν καὶ ξανάκλεισαν ἀμέσως, ἐπειδὴ δὲν μπόρεσαν νὰ ὑποφέρουν τὸ πολὺ φῶς τοῦ ἡλιοῦ.

— Τὸ παιδί αὐτὸ θὰ ζήσῃ! ἐδήλωσε ὁ γιαντρός. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μεταφερθῇ στὸ νοσοκομεῖο.

Κανείς δὲν κουνήθηκε γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ἀπεναντίας, τὸ πλήθος ἄρχισε νὰ φεύγῃ. Τότε ὁ τελειόφοιτος πῆρε

τὴν ἀπόφασί του: ἐφώνησε ἕνα σωφὸρ καὶ οἱ δύο τους κουβάλησαν καὶ ἐξάπλωσαν μέσα στὸ αὐτοκίνητο τὸν «πνιγμένο».

— Στὸ Νοσοκομεῖο τῶν Παίδων, γρήγορα!

Τὸ αὐτοκίνητο πέρασε τὴ γέφυρα, μπῆκε στὴν ὁδὸν τῆς Σχεδίας καὶ σὲ λίγο ἔφθασε στὴν ὁδὸν τῶν Σεβρῶν. Ὁ Ἰάκωβος Δεμπύρ, — ἔτσι ὠνομάζετο ὁ τελειόφοιτος τῆς ἱατρικῆς, — πῆρε τὸ παιδί στὴν ἀγκυλιά του, ἐσπρωξε τὴν ἀψηλὴ καγγιλόπορτα καὶ ἐπέρασε τὸν μεγάλο μελαγχολικὸ κήπο, ὅπου ἔφεταν

Τότε ὁ Πετράκης θυμήθηκε... Μία δυνατὴ κραυγὰ τὸν εἶχε περιζώσει εἶχε ἀγωνισθῇ λίγες στιγμὲς σὰν τρελλός, νὰ ναι στὴν ἐπιφάνεια, νὰ γυρίσῃ στὸν ἄερα, στὴν ζωὴ, ἀλλὰ δὲν τὸ εἶχε κατορθώσῃ: ὁ πάτος τῆς φορτηγίδας ἀποτελοῦσε, ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, σὰν ἕνα τοῖχο, ποὺ δὲν μπορούσε νὰ τὸν περάσῃ. Ὑστερ' ἀπὸ τὴ φοβικὴ, τὴν ἀπερίγραπτη ἀγωνία, εἶχε γίνῃ γαλήνη. Ὁ Πετράκης εἶχε βουλιάξῃ ὡς τὸν πνιγμένο τοῦ ποταμοῦ καὶ δὲν ὑπέφερε πιά. Ὅλη ἡ δυστυχισμένη παιδική του ζωὴ περνοῦσε τώρα μπροστὰ του. Μὲ μιὰ φωνὴ ἀδύνατη, εἶχε ψιθυρίσῃ:

«Μπαμπά!... μπαμπά!...» καὶ σιγὰ-σιγὰ, χωρὶς καμμιὰ ἀντίστασι, εἶχε παραδοθῇ στὸν ὕπνο ἐκεῖνο ποὺ ἔμοιαζε τόσο μὲ θάνατο.

Ἐτυχῶς δὲν ἦταν παρὰ μόνο ὕπνος, λιποθυμία...

— Λοιπόν, ρωτοῦσε ἡ δυνατὴ καὶ φαεινὴ φωνὴ τοῦ Ἰακώβου Δεμπύρ: εἶσαι καλὰ μέσα 'ς αὐτὸ τὸ κρεβάτι;

Ὁ ἥλιος ἔλαμπε ἀνάμεσα στὰ καθαρὰ κρεβάτια οἱ τοῦλινες κουνουπιέρες ἔμοιαζαν μὲ ἄσπρα φτερούγια, τάρρως τὰ παιδιὰ μὲ ἀγγελῆλια, καὶ ἔξαφνα ὁ Πετράκης αἰσθάνθηκε μιὰ ζωηρὴ καὶ μεγάλη ἀνακούφισι. Βέβαια ποῦ ἦταν καλὰ. Τοῦ ἔδωσαν ἕνα εὐτυχεῖν γάλα ζεστό, ποὺ τὸ ἔπιε ὅλο. Οἱ νοσητὸι τοῦ τριγύριζαν μὲ χίλιες περιποιήσεις. Ὅλα ἐκεῖ μέσα ἦσαν ἡσυχά, καθαρὰ, ἀπαλὰ. Τὶ διαφορὰ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Μπὸν-Ρεπό!

— Σὲ σὰς, κύριε, τὰ χρεώστω αὐτὰ ὅλα! εἶπε ὁ Πετράκης στὸν γιαντρός.

— Σὲ μένα;... Γιατί;... Ἐγὼ μόνο ποῦ σ' ἔφερα ἐδῶ. Σ' αὐτὸ περιορίζονται ἡμέτερες γιορτές μου.

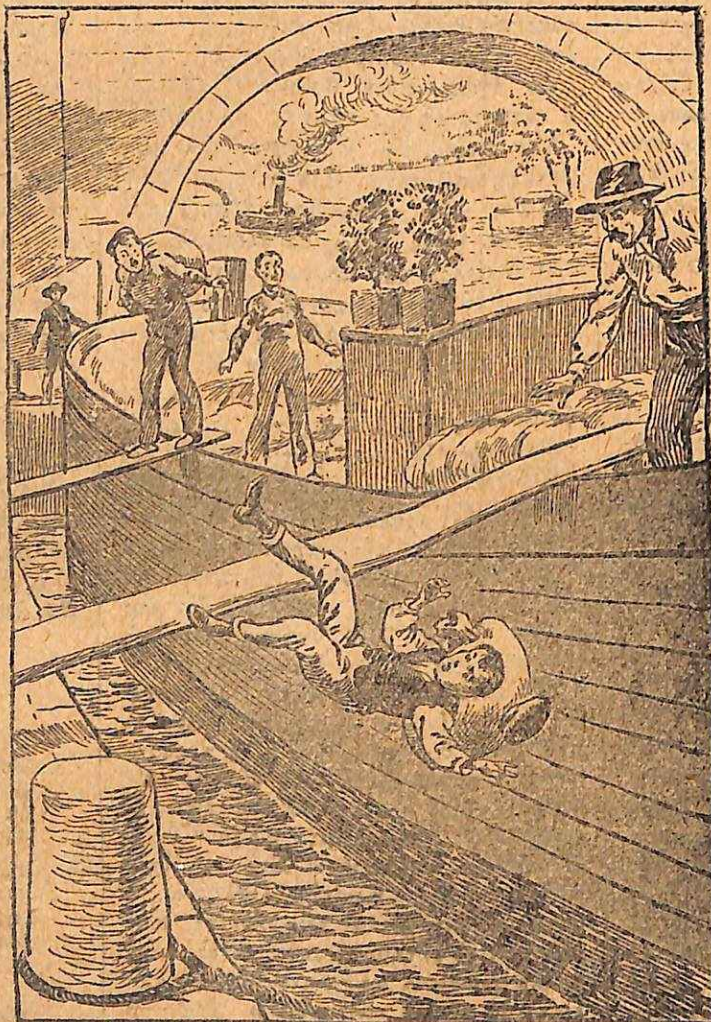
Ὁ Πετράκης τοῦ ἀποκρίθηκε μ' ἕνα χαμόγελο, ποὺ ἄξιζε περισσότερο ἀπὸ λόγια καὶ ὁ γιαντρός ἄρχισε νὰ σφυρίξῃ ἕνα τραγουδάκι, γιὰ νὰ κρύψῃ ἴσως κάποια συγκίνησι ποὺ αἰσθάνετο.

— Ἀμὴ τὰ ρούχά μου; ῥώτησε ἄξαφνα ὁ μικρός.

— Τὰ ρούχά σου;... μὰ δὲν θάξουν τώρα καὶ μεγάλα πράγματα τὰ ρούχά σου!

Πραγματικῶς, βρεγμένα, λερωμένα ἀπὸ τὸν μαῦρο βούρκο ποὺ σκεπάζει τὴν κοίτη τοῦ ποταμοῦ, εἶχαν σταλῇ στὸ πλυσταεῖο.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

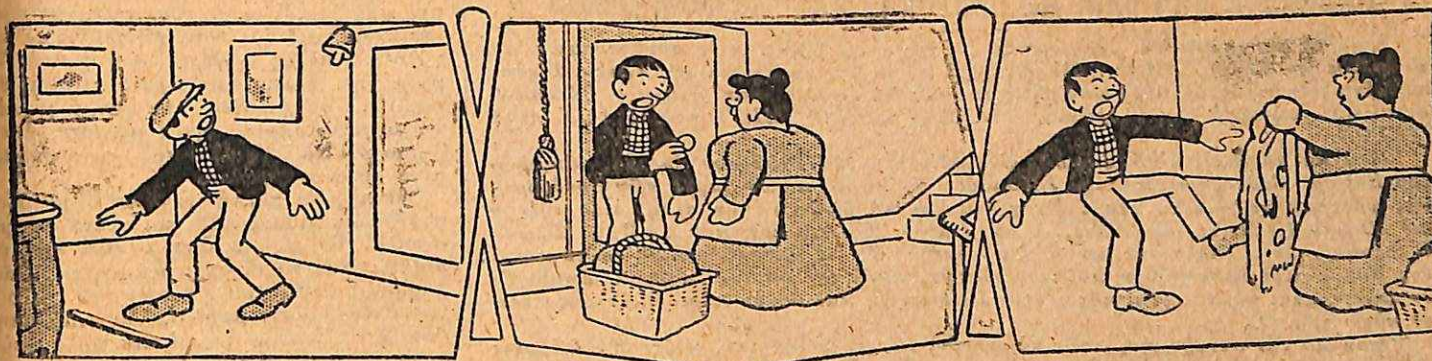

«Ζαλίστηκε καὶ ἔχασε τὴν ἰσορροπία...» (Σελ. 312, στ. γ')

βροχὴ τὰ κίτρινα φύλλα τοῦ φθινοπώρου...

Ὁ Πετράκης ξύπνησε 'ς ἕνα λευκὸ κρεβάτι, περιστοιχισμένο ἀπὸ πολλὰ λευκὰ κρεβάτια, ὅπου ἦσαν παιδιὰ. ἄλλα, σὲ ἀνάρρωσι, ἀνακαθισμένα ἀνάμεσα σὲ μαξιλάρια, εἶχαν βιβλία ἢ παιχνίδια. Ἀλλὰ, ξαπλωμένα, με τὰ μάτια κλειστά, κοιμοῦνταν τὰ καίμενα, ὅμοια μὲ κέρνες προσωπίδες. Ἀλλὰ ἦσαν καὶ μερικὰ ποὺ ἀγκομαχοῦσαν, με μάγουλα ξαναμμένα καὶ μάτια φλογερά ἀπὸ τὸν πυρετό.

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ ΠΟΥ ΠΗΓΕ ΓΙΑ ΜΑΛΛΙ Κ' ΕΦΥΓΕ ΚΟΥΡΕΜΕΝΟΣ

Ἐνας κλέφτης μπῆκε ἀπὸ τὸ παράθυρο 'ς ἕνα σπίτι, τὴν ὥρα ποὺ ἔλειπε ὁ νοικοκύρης, καὶ τὸ ἀλευρογύριζε, γιὰ νὰ βρῇ νὰ πάρῃ τίποτα καλὸ. Ἀλλὰ δὲν εὑρίσκει.

Ἄξαφνα κτυποῦν τὸ κουδούνι.

— Δὲν θάνε βέβαια ὁ νοικοκύρης, συλλογίζεται. Ἀς κάμω τὸν νοικοκύρη ἐγώ.

Ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ βλέπει ἔξω τὴν πλύστρα ποὺ ἔφευγε τὰ ρούχα πλυμένα, σιδερωμένα, ἀλλὰ καὶ σκεπασμένα 'ς ἕνα μεγάλο πανέρι. Τότε τοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα νὰ πληρώσῃ τὰ πλυστικά καὶ νὰ πάρῃ τὰ ρούχα, γιὰ τὴν ἴσως ἀλλοιωτικὰ

ἢ χοντροὶ ἐκεῖνη πλύστρα δὲν θὰ γάφινε. — Πόσο κάνουν κυρά μου; τὴ ρωτᾷ ὁ κλέφτης.

Κ' ἡ πλύστρα, ποὺ δὲν εἶχε ἰδῇ ποτὲ τὸν νοικοκύρη ἐκεῖνο τοῦ σπιτιοῦ, τοῦ ἀπαντᾷ:

— Δεκαπέντε καὶ πενήντα, κύριε! θέλετε νὰ πληρώσετε σήμερα τὸ λογαριασμό σας;

Ὁ κλέφτης δὲν κατάλαβε. Σκέφθηκε μόνο, ὅτι ἀφοῦ τὰ πλυστικά μόνο ἔκαναν δεκαπέντε καὶ πενήντα, τὰ ρούχα θὰ ἄξιζαν πολὺ. Κ' εὐχαρίστως ἔδωσε τὰ λεπτά.

Τότε ἡ πλύστρα ξεσκέπασε τὸ πανέρι, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα κουρελιασμένον πουκάμισο, καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὅριστε, αὐτὸ μόνο ἦταν αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα. Εἶχε μείνῃ, ἀπὸ τὴν ἄλλη, κατὰ λάθος.

Τώρα ὁ κλέφτης κατάλαβε. Ὁ φουσκωμένος ἐκεῖνος λογαριασμός ἦταν χρεὴ παληὰ, καθυστερούμενα. Ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ; Πῆρε τὸ ἐλεεινὸν πουκάμισο καὶ δὲν εἶπε τίποτα. Εἶχε πᾶν γιὰ μαλλί καὶ θάφευγε κουρεμένος...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΠΩΣ ΠΗΡΑ ΤΟ ΔΙΠΛΩΜΑ ΜΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 313)

Μπῆκα μέσα στὴ σάλα, στρώθηκε σ' ἕνα τραπέζι καὶ παράγγειλα φαγητό. Ἡ σάλα ἦταν γιομάτῃ γύρω μου καὶ ὅλο ἀπὸ περιβολάρηδες, ποὺ ὅλοι γνωρίζονταν, γιὰ τὸ ἐρχότανε στὴν ἀγορὰ καθ' ἐβδομάδα. Καὶ γιὰ τί μιλοῦσαν βέβαια; Γιὰ περιβόλια, γιὰ λαχανικά καὶ τὰ ὅμοια.

Ἐγὼ ἀκούγα καὶ ἄδειαζα μὲ προσοχὴ τὸ πιάτο μου...

Στὸ τέλος - τέλος, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους ποὺ κάθονταν ἀντίκρου μου, μοῦ λέγει:

— Καὶ σύ, παληκάρι μου—νὰ μὲ συμπαθᾷς καὶ ὅλα δηλαδὴ—στὰ περιβόλια εἶσαι καὶ σύ; Δὲ μοῦ φαίνεται τῆς τέχνης.

— Ἀληθινὰ, ἀποκρίθηκα λιγάκι ντροπαλὰ, δὲν εἶμαι τῆς τέχνης σας. Ἦρθα στὴ Νίμ γιὰ νὰ πάρω τὸ δίπλωμά μου.

— Δίπλωμα; !... Τί; τί; πῶς τὸ εἶπες; φώναξε ὅλη μαζὶ ἡ συντροφία.

— Νὰ σὰς πῶ τί εἶνε, ἐξηγήσα ἐγώ.

Ὅταν βγάλουμε πιά τὸ σκολεῖο καὶ οἱ δασκάλοι μας μᾶς ἔχουν μάθει ὅλα... τὰ Γαλλικά, τὰ Λατινικά, τὰ Ἑλληνικά, τὴν Ἱστορίαν, τὰ Μαθηματικά, τὴν Ῥητορικὴν, τὴν Φυσικὴν, τὴν Χημείαν, ξέρω καὶ ἐγὼ τί ἄλλο; ὅτι μπορεῖτε νὰ βάλετε στὸ νοῦ σας, τότες τὸ λοιπόν, μᾶς στέρνουν ἐδῶ στὴ Νίμ, ὅπου κατὶ κύριοι πολὺ σοφοὶ μᾶς ἐξετάζουν. Ἄν ἀποκριθῶμε καλά μᾶς δίνουν ἕνα «δίπλωμα» ἕνα χαρτί. Καὶ μ' αὐτὸ τὸ χαρτί μπο-

ροῦμε νὰ γίνουμε ὑστερα συμβολαιογράφοι, γιαντοὶ, δικηγόροι, ἐπιθεωρητές, δικαστὲς ὅ,τι θέλετε.

— Κι' ἂν ἀποκριθῇτε ἄσκημα;

— Μᾶς στέρνουν στὸ μπάγκο τῶν γαιδάρων.

— Καὶ πότε θὰ τὸ ξέρετε αὐτό.

— Αὐριο ποὺ τελειώνουν οἱ ἐξετάσεις.

— Ἐ! λοιπόν, φίλοι μου, μιὰ ἰδέα, λέγει ἕνας περιβολάρης. Ἐρεστε τί πρόκειται νὰ κάνουμε; Νὰ ἕνα παιδί τῆς Μαγιάς, τοῦ τόπου μας, ποὺ αὐριο τὸ πρῶτὸ θὰ πάρῃ τὸ δίπλωμά του. Ἀντὶς νὰ φύγουμε ἀπὸθε, νὰ κοιμηθῶμε δῶ. Κι' ἔτσι αὐριο θὰ ξέρούμε ἂν θὰ μπορούμε νὰ καμαρώνουμε γιὰ τὸ χωριανό μας.

— Πάει καλά, ἔκαμε ἡ παρέα. Ἐτσι καὶ ἐστὶ ἡ μέρα θὰ πάῃ χαμένη. Ἀς δοῦμε τὸ τέλος.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ πρῶτὸ, ξαναγύρισα μὲ καρδιοκτύπι στὸ Δημαρχεῖο. Ὅλοι εἰ ὑποψήφιοι μαζωχτήκαμε καί. Καὶ μερικοὶ-μερικοὶ δὲν φαίνονταν τόσο περήφανοι σὰν προχτές...

Μέσα σὲ μιὰ ἀπέραντη σάλα, μπρὸς σ' ἕνα μεγάλο τραπέζι, φορτωμένον καλαμάρια, βιβλία, χαρτιά, καθόνταν ἀκίνητοι σὰν καρφωμένοι στὶς καρέκλες τους, πέντε καθηγηταὶ, ποὺ ἦσαν ἐπιτηδὲς ἀπὸ τὸ Μονπελιέ. Φοροῦσαν τὴ στολή τους: Κίτριον μανδύα μὲ ἄσπρη γούνα στὸν ὦμο καὶ βελουδένιο μαῦρο σκούφο στὸ κεφάλι. Ἦσαν ἡ «Φιλοσοφικὴ Σχολή».

Στάθηκα τυχερὸς καὶ πέτυχα στῆς ἀποκρίσεις μου. Φαντασθῆτε τὴν χαρὰ μου, ὅταν ἀκούσα πῶς «ἤμουν ἀξίος νὰ

πάρω τὸ δίπλωμα». Ἐπὶ τὰς μεσ' ἀπὸ τοὺς δρόμους σὰν νὰ εἶχα φτερά στὶς πλάτες μου. Μὰ ἡ χαρὰ ποὺ δοκίμασα στὸν «Μικρὸ Ἀη-Γιάννη» στάθηκε ἄλλο πρᾶγμα.

Οἱ καλοὶ περιβολάρηδες μὲ περιμένανε ἀνήσυχτοι, σὰν νὰ πατοῦσαν σ' ἀναμμένα κάρβουνα. Σὰν μὲ εἶδαν νὰ μπαίνω μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ σὰν νάγγιζε ταστέρια, ὅλοι μαζὶ βγάλαν μιὰ φωνή:

— Τὸ πέτυχε!

Ἄντρες, γυναῖκες, κορίτσια, ὁ ξενοδόχος, ἡ ξενοδόχος, ὁ δούλος, ὅλοι-ὅλοι τρέξαν, πατεῖς-με-πατῶς, καὶ δὸς τοῦ φίλου, δὸς τοῦ σφιγμένα χειρῶν. Πῆγαν νὰ μὲ παλαβώσουν.

Τέλος ἕνας περιβολάρης ζήτησε τὸ λόγο. Τὰ μάτια του ἦσαν γεμάτα δακρύα. Μοῦ εἶπε:

— Παιδί τῆς Μαγιάς, εἴμαστε εὐτυχεῖς. Τοὺς ἐδεῖξες αὐτοὺς τοὺς κυρίους ἀπὸ τὴ χώρα, πῶς ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ μας δὲ βγαίνουν μόνο μανιτάρια καὶ μερμηκία. Βγαίνουν καὶ ἀνθρώποι. Ἐλα τώρα, μικρέ, ἕνα χωρό.

Πιαστήκαμε χερί-χερὶ καὶ σοῦ στῆσαμε μεσ' στὴν αὐλὴ τοῦ Πανδοχείου τὴν πρὶν τρελλὴ φαραντοῦλλα ποὺ μόρεσε νὰ γίνῃ ποτὲ...

Ἐξήντα χρόνια σωστὰ πέρασαν ἀπὸ τότες. Μὰ καθε φορὰ ποὺ θὰ πάγω στὴ Νίμ καὶ θὰ ξεχωρίσω ἀπὸ μακριὰ τὴν ἐπιγραφή τοῦ Μικροῦ Ἀη-Γιάννη, ἡ ὥρα αὐτὴ τῆς νεότητός μου φωτίζεται μοῦ ἔρχεται στὰ μάτια μου καὶ συλλογίζομαι γλυκὰ τοὺς καλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους, ποὺ, μὲ τὴν πρώτην, χωρὶς νὰ

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΔΗΛΩΣΙΣ

[ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ ΤΗΝ ΟΛΟΙ ΜΕ ΠΡΟΣΟΧΗΝ ΚΑΙ ...ΕΓΚΑΡΤΕΡΗΣΙΝ.]

Τὸ χαρτί, εἰς τὸ ὁποῖον ἐτυπώνοντο ὡς τώρα τὰ φύλλα τῶν συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως» ΕΞΗΝΤΑΔΕΚΑ. Δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς τὸ σχῆμα τῆς «Διαπλάσεως» παρὰ ἓνα μόνον χαρτί.—αὐτὸ ποῦ βλέπετε, —εἰς τὸ ὁποῖον, κατ' ἀνάγκην θὰ τυπώνονται ἀπὸ σήμερον ὅλα τὰ φύλλα, ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ.

Ἀλλὰ καὶ τὸ χαρτί αὐτό, ἐπειδὴ εἶνε ὀλίγον, πωλεῖται τόσον ἀκριβῶς, —ἀκριβώτερα καὶ ἄφ' ὅσον ἐπωλεῖτο πρὸ εβδομάδος ἀκόμα τὸ καλὸν χαρτί τῶν συνδρομητῶν, φαντασθῆτε! —ὥστε εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ ὑψώσω τὴν τιμὴν τοῦ φύλλου ἀπὸ 10 καὶ 15 λεπτά, εἰς ΔΕΠΤΑ 15 διὰ τὸ Ἑσπερικὸν καὶ ΔΕΠΤΑ 20 διὰ τὸ Ἑξωτερικόν. («Ἄλλως τε, μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ μὲ ὑπερχρεώσῃ εἰς τοῦτο καὶ ὁ νέος Νόμος περὶ ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, κατὰ τὸν ὁποῖον καμμία ἐφημερίς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πωλῆται κάτω τῶν 10 λεπτῶν καὶ κανὲν περιοδικὸν ὀκτασέλιδον κάτω τῶν 15.)

Ὅσον διὰ τὴν συνδρομὴν, πρὸς τὸ παρόν, μένει ἀναύξητος. Διότι δὲν ὑπάρχει καλλίτερον χαρτί διὰ τοὺς συνδρομητὰς, ὅσον ἀκριβὰ καὶ ἂν τὸ ἐπλήρωνε κανεὶς. Ἀργότερα, ὅταν θὰ ἔλθῃ ἴσως τέτοιο χαρτί, θὰ κάμνω δύο ἐκδόσεις καὶ τότε θαυ-ξήσῃ ἀναλόγως καὶ ἡ συνδρομὴ, δι' ὅσους συνδρομητὰς θὰ θέλουν νὰ λαμβάνουν τὸ φύλλον των ἐπὶ καλοῦ χαρτοῦ.

Οἱ πράκτορες λοιπὸν καὶ οἱ ἀγορασταὶ νὰ τὸ ξεύρουν: Ἀπὸ τὸ προσεχὲς Σάββατον, ἡ Διάπλασις θὰ πωλῆται 15 καὶ 20 λεπτά. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι οὔτε ἓνας ἀγοραστής δὲν θαποσκιρτήσῃ δι' αὐτὴν τὴν μικρὰν ὑπερέτιμην, καὶ οὔτε ἓνας συνδρομητὴς δὲν θὰ παραπονεθῇ διὰ τὴν κατάργησιν τῆς ἐπὶ καλοῦ χαρτοῦ ἐκδόσεως. Καὶ τὰ δύο εἶνε μέτρα προσωρινά, ποῦ μοῦ ἐπιβάλλει μιὰ σκληρὰ, ἀμελικτὸς ἀνάγκη.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

μὲ γνωρίζουν, μοῦδωκαν νὰ καταλάβω πόσο καλὰ αἰσιθιμένα ἔχει ὁ λαὸς καὶ πόσο ξέρεται ν' ἀγαπᾷ.

(Frédéric Mistral)

Σ. ΜΑΥΡΙΑΝΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ

("Ιδε φυλλάδιον 27ον, σελ. 218)

Ἐκεῖνο ποῦ αἶς εἶπα τὴν ἄλλην φορὰν, —ὅτι πρέπει νὰ ξερῇ κανεὶς καλλίτερα τὴν γλῶσσαν, εἰς τὴν ὁποίαν μεταφράζει, —ἀποδεικνύεται σήμερα καὶ ἀπὸ τὸ ἐξῆς: Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ἔλαβαν μέρος ὁ Γερμανόπαις καὶ αἱ Δοξασμέναι Ἀθηναίαι, γερμανόπαις ἐπίσης. Φαντασθῆτε ἂν αὐτοὶ δὲν γνωρίζουν τέλεια τὰ Γερμανικά! Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴν ξεύρουν τελειότερα τὰ Ἑλληνικά, διὰ νὰ μὴν εὐρίσκουν κάθε φορὰν τὴν πρὸ γνησίαν ἑλληνικὴν ἔκφρασιν, ἄφισαν εἰς τὰς ὥρας ἄλλας μεταφράσεις τῶν καίτοι γερμανισμῶν. Κ' ἔτσι ἔρχονται ὑστερ' ἀπὸ ἄλλους, ποῦ χωρὶς νὰ γνωρίζουν τόσον καλὰ τὰ γερμανικά, ἐπέτυχον ὅμως νὰ τὰ μεταφράσουν εἰς τὴν γλῶσσαν μας καλλίτερα. Ἐνα παράδειγμα: die alten Leichen δὲν θὰ πῇ, γὰρ «μας τοὺς Ἑλληνας», οἱ «γεροκορυδαλοί». Θὰ πῇ ἀπλῶς οἱ μεγάλοι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς μικροὺς δηλαδή, ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τῶν μικρῶν τῆς φυλῆς. Ὁ Γερμανόπαις, αἱ Δοξασμέναι Ἀθηναίαι καὶ μερικοὶ ἄλλοι ποῦ μετέφρασαν οἱ «γεροκορυδαλοὶ» ἔκαμαν λάθος. «Οἱ μεγάλοι κορυδαλοί», μεταφράζει τὸ Θαλασσοπούλι. «Ἡ μάνα καὶ ὁ πατέρας τῶν μικρῶν πουλιῶν» μεταφράζει καὶ ὁ Ἀθ. Μαντόπουλος.

Αὐτῶν τῶν δύο αἱ μεταφράσεις εἶνε αἱ σχετικῶς καλλίτεραι. Ἄν θέλατε μάλιστα, ὡς Ἑλληνικὸν ὕψος, εἶνε ὠραιότερα ἢ τοῦ Μαντοπούλου. Ἐπρωτίμῃς ὅμως νὰ βραβεύσω τὴν μεταφράσιν τοῦ Θαλασσοπουλίου ὡς περισσύτερον πιστήν. Ὁ Μαντόπουλος ἔχει τῶς ἐλευθερίας, ὥστε ἡ μετάφρασίς του καναντᾶ παράφρασις καὶ εἰς μερικὰ μέρη διασκευὴ τοῦ Γερμανικοῦ. Προκαίμενον περὶ μεταφραστικῶν διαγωνισμῶν, αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται. Ἄν ἐδράσκεν μὲ τὸ Ἀ' μίαν τόσον ἐλευθερίαν μεταφράσιν, θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι παραβαίνει τοὺς ὅρους. Ὅμως μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν δίδω εἰς τὴν ὥραν αὐτὴν παράφρασιν ἂν Β' Βραβεῖον.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Θαλασσοπούλι [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀθανάσιος Γ. Μαντόπουλος [15Ε]. — Γερμανόπαις [14Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δοξασμέναι Ἀθηναίαι [13Ε]. — Πατρίς τῶν Ἡρώων [12Ε]. — Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος [12Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [11Ε] εἰς ἑκάστην): Νίνα Δ. Παταγοπούλου, Μόσχα Δ. Μπίστη, Δημήτριος Ἀστράς, Ἀπόστολος Σ. Διαλεισμάς, Ἀλκιμόνιος Σύνος, Συριανὴ Αὔρα, Λευτεριά, στοὺς Σκλάβους, Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς, Νικητὴς τῆς Αἰρίας, Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [10Ε] εἰς ἑκάστην): Ἐλενάκι, Κλέρκιο Βόλι, Παγκόσμιο Ὀνειρο, Ἰδεώδες Ἑλλάς, Φωφὼ Ἀνδρική, Ἐλευθερία, Ἐλευθεριάδης, Δ. Ι. Ἰωαννίδης, Ἀνθὴ Δουκάκη, Νικόλαος Χατζηβασιλείου, Ἐλένη Π. Γιαννάριος, Ἀδως.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [8Ε] εἰς ἑκάστην): Εὐγενής Ἰππότης, Θουμαστής τοῦ Ἑλδισίου, Τρελλὴ Κορφατοπούλα, Ὑπερασπιστὴς τῆς Ἐλευθερίας, Ἐνδοξο Σούλι, Νίκη, Θεακίος Βόσπορος, Κύκνος, Μίμης Ἀναστασόπουλος, Νηρηίς τοῦ Εὐρώτα, Δοξασμένος Ρήγος, Ὁ Ἰππότης, Νικηφόρον Εἰφος, Ἀπόγονος τοῦ Καίσαρος, Ρεζεντά.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [5Ε] εἰς ἑκάστην): Λούλα Ε. Ἀγγελή, Ἐλευθερία Ν. Ἀποστόλου, Ἀσπασία Ἀνδ. Πυλαρινῶ, Μαρίνα Ἀλεξίου Ζακυνθίου, Ἀπόστολος Κ. Παπαγεωργίου, Ἐπαμ. Α. Βρετός, Θεόδωρος Ἐπαμ. Κυριακίδης, Η. Δ. Μαρκόπουλος, Κουκλίτσα, Κύμα τῆς Πατρίδος, 29 Μαΐου, Δοῦς τῆς Ἡπείρου, Παιδικὴ Χαρά, Μακεδονικός, Γενναία Μελισσοφυλάττισσα, Λεοντόκαρδος Δεονίδης, Ὑποκόμης Ρετентούς, Μαρίδα τοῦ Φαλήρου, Ναυαγὸς τοῦ Ἀέρος, Καίμβριον, Καλὸς Σαμαρείτης, Ἑλληνικὴ Φιλοξενία.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΚΟΡΥΔΑΛΟΙ

[Ἡ βραβευθεῖσα μετάφρασις.]

Ἐνας χωριάτης πῆγε μὲ τὸ δρεπάνι του στὸ χωράφι, γιὰ νὰ θερίσῃ τριφυλί. Παρατήρησε τότε μιὰ φωλιά κορυδαλῶν, ποῦ ἦτανε χτισμένη μεσ' ἐν τῇ μέσῃ τοῦ τριφυλίου. Ἐφ' αὐτὴν ποὺ ἦτανε κεῖ μέσα καὶ ὁλοένα φωνάζανε

τοῖου-τοῖου. Ὅταν οἱ μεγάλοι κορυδαλοὶ εἶδαν, πῶς ὁ χωριάτης στεκότανε μπροστὰ ἐν τῇ φωλιά, τοὺς, εἶχανε παραπονετικὴς φωνὲς καὶ ἀρχίσαν νὰ πετᾶνε σὲ μεγάλους κυκλῶνους τριγύρω ἐν τῇ φωλιά. Ὁ χωριάτης ὅμως σκέφθηκε: «Καὶ τί θὰ κέρδιζα, ἂν χαλοῦσα τὴν φωλιά;» Δὲν τὴν ἀγγίξε λοιπὸν, ἄφισε μάλιστα ἀπειραχτο καὶ τὸ τριφυλί, ποῦ ἦτανε φυτρωμένο γύρω ἐν τῇ φωλιά.

Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα καὶ οἱ μεγάλοι κορυδαλοὶ ἦρθαν ἀπὸ πάλιν καὶ κυττάζαν μετ' ἀγωνία, ἂν εἶχαν ἀκόμα ὅλα τοὺς τὰ παιδιὰ. Ναί, τὰ εἶχαν ὅλα ἀκόμα. Πῶς χαρήκανε! Ἀρχίσαν τότε νὰ τὰ ταῖζον καὶ τὰ κάμναν μεγάλα. Ἀμα πᾶς μπόρεσαν νὰ πετᾶνε, ἀνεβαίναν ψηλὰ στὸν αέρα καὶ τραγουδοῦσαν πάντα ἀπὸ τὸ χωράφι τοῦ τριφυλίου. Ἀπὸ τότε ὁ χωριάτης, ὅταν τὸ πρῶτον πῆγαινε στὸ χωράφι γιὰ τὴ δουλειά του, καὶ κανένας κολυδᾶλος τραγουδοῦσε ἀπὸ πάνω του, σκεπτότανε κάθε φορὰ: «Αὐτὸς εἶνε χωρὶς ἄλλο ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐφτά, ποῦ βρήκα μεσ' ἐν τῇ φωλιά!» Καὶ τὸ τραγοῦδι τοὺς τοῦ ἔκανε διπλὴ εὐχαρίστησι.

Θαλασσοπούλι

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἰδε Ὁδηγὸς Κεφ. ΙΒ']

α.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργ. Κ. Βέγκου

ΛΗΣ	ΤΑ	ΘΑ	ΤΗΣ
ΠΙΤ	ΣΩ	ΒΙ	ΛΩΝ
ΚΟΣ	ΑΣ	ΣΟ	ΚΡΑ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε σοφῶν τῆς Ἑλλάδος.

β.) Ἀκροστιχίς

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ζεῦκρον τοῦ Λυκείου Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ πολὺ ἀγαπητὸν εἰς τὰ παιδιὰ:

1. Ἐκεῖνος ποῦ διδάσκει. 2. Πρωτεύουσα Ἑρωπαϊκῇ. 3. Ἐκεῖνο ὅπου γράφουν τὰ μικρὰ παιδιὰ. 4. Δυστυχὲς πρόσωπον τῆς μυθολογίας. (Ἡ συλλαβὴ αὕτη παύρει καὶ τὸ Σ τῆς ἐπομένης).

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Ἀθηναίου Mx - vt - trd - q - jms

Νάναγνωση ἡ φωνηεντόλιπος αὕτη παροιμία.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις —ὅσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, —συνδεόμεναι ἀπαραίτητος ὑπὸ ἐνός μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 37ου φύλλου

α.) Κλεοπάτρα, Ἀρ- γύ) N A V E T
τεμισία, Σεμίριμις, A E I
Τόμυρις. —β.) Ἡ πί- V E R B E
στις ἀνεύργων εἶνε E B D
νεκρά. T I E D E

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Γαλλικῆς:

— Πῶς κάνει ὁ παρατατικός τοῦ avoir;

— Ὁ ἐρωτώμενος δὲν τὸ ξέρει καὶ δὲν ἀπαντᾷ.

— Ἐνὶς συμμαθητὴς του τοῦ φθιβεῖ ἀπὸ πίσω:

— J'avais... j'avais...

— Ὁ ἄλλος μιλά. Ὁ ὑποβόλεις ἐξακολουθεῖ:

— J'avais, moi! πῶς το!

Καὶ ὁ ἄλλος, θυμῶν:

— Δάσκαλε! αὐτὸς μὲ λέει ξαβὸ καὶ μωρὸ,

καὶ θέλει κηλὰ νὰ τὸ πῇ!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑμνου τῆς Ἐλευθερίας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐρυπιδίου
τὴν 29ην Αὐγούστου 1917.

ΠΡΩΤΗ Σεπτεμβρίου ἔφθασε... Μήπως θά-λάξετε σπῆτι;... Ὅσοι ἀλλάξετε, μὴν ἐχάσετε νὰ μοῦ στείλετε τὴν νέαν σας διεύθυνσιν, καὶ μὲ 25 λεπτά διὰ τὴν νέαν ταχυτάτην ποῦ θὰ σὲ τυπώσω. Ἄλλως, τὸ φύλλον θὰ διεμβύνηται εἰς τὸ παλιν σπῆτι καὶ θὰ χάνεται.

Ὁ Δεῖς, ποῦ μοῦ ἔστειλε τὴν φωτογραφίαν τοῦ μοῦ γράφει καὶ τὰ ἐξῆς: «Ἐγὼ ἦ-θα νὰ εἶμαι μέγας, καὶ ὅμως: εἶμαι μικρό-τερος ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μου τὸν Γιάγκο καὶ ὅλο-τεροχωριέμαι. Προχθὲς ἡ δασκάλα μας μοῦ εἶπε πῶς φταίει ἡ μαμά μου, ποῦ ἔκαμε πρῶτα τὸν Γιάγκο. Ἀλλὰ ἡ μαμά μου λέει: πῶς φταίω ἐγὼ, γιὰτὶ μὰς φωνάζει καὶ τοὺς δύο: «Ὅποιοι θέλει νὰ γεννηθῇ, ἂ; ἐρῇ! —Κι' ἐγὼ, λέει, ἦρθα τελευταῖος. Μὰ πάλιν, ποῦ δὲν θυμῶ-μαι ποτὲ νὰ μοῦ μιλῇσαν ἔτσι; Δὲν ξέρω λοι-πὸν ποῖος φταίει. Ἐσὺ τί λές;» —Ἐγὼ τί νὰ πῇ; Μήπως ἔμουν ἐκεῖ, νὰ ξέρω;

Κ' ἐγὼ χαίρῃ πολὺ, Ἀνδρέα Κυπριόπουλο ποῦ εἰμφορὶ πάλιν νὰ ἐπικοινωνῶ μετὰ τοὺς ἀποκλεισμένους μου φίλους. Στείλε μου τώρα ἕν' αὐτὰ ποῦ συνέθεσες ὅταν ἦσουν ἐν τῇ ἐσχόλῃ πάντα ὑπάρχει καίριος. Ποῖος εἶν' αὐτὸς ποῦ ἔγραψεν, διὸ δὲν ἀναφέρω τὸ ὄνομα Ἑλλάς; Τὸ ἀναφέρω, καὶ πολὺ συχνά, ἐκεῖ ποῦ πρέπει. Ἀποεῖνυ μόνον τὰ πατριδοκαπηλικά ἀερολο-γῆματα, τὰ μεγάλα κενὰ λόγια, ποῦ βλάπτουν ἀντὶ νὰ ὠφελοῦν...

Νικηφόρος Στρατηλάτη, μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἔλαβα γράμμα σου ὑστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν. Εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλὰ ποῦ γράφεις. Ἡ ἔκφρασίς σου ὅμως: ὅσον γράσκει ἡ Διά-πλασις, τόσον γίνεται καλλίτερα, δὲν ταιριάζει πολὺ. Διότι ἡ Διάπλασις ἡλικιωμένη, ἀλλὰ δὲν γράσκει. Εἶνε πάντοτε νέα. Ἄν ἔθελς μά-λιστα, ὁλοένα γίνεται νεότερα, διότι αὐτὸ θὰ πῇ τὸ «καλλιτέρας». — Γράφε μου τώρα συχνά.

Ἡ ἐπὶ ἐπιτελῶς, Καρναίς, ἐναί, ἦρθον!... Καὶ ἄλλοτε, νομίζω, μοῦ ἔγραψες διὸ συνθέτεις μουσικῇ. Καὶ βέβαια ποῦ θὰ εὐχαριστήθῃς πολὺ ἡ Πατρίς τῶν Ἡρώων ἐν τῇ στείλῃ τῆς «Ἀνοι-ξίς», τὸ ποίημά της δηλαδὴ ποῦ τὸ ἐμελοποίη-σες. Καὶ ἡ ἰδέα σου διὰ τὸν μουσικὸν διαγωνι-σμὸν πολὺ καλὴ. Ἰσως τὴν πραγματοποιήσω.

Διέφυγε δὲ, σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἔσπαθμά μου. Καθὼς εἶπα καὶ εἰς τὸ προηγού-μενον φύλλον, καίτοις καὶ ὁλοῦντος ἐπ' αὐτοῦ γρά-φω αὐτὰ τὰ ὀνόματα —τὰ ἔγραψα μάλιστα μετὰ φρονήσεως, —καὶ τὰ ἔστειλεν ὡς λῦτας ἐν ἁ-γροῖα των. Ἐγὼ δὲ τὰ ἐδημοσίευσά καλῇ τῇ πί-στει, μὲ τὴν ἰδέαν διὸ ἦσαν ὀνόματα παιδιῶν καὶ χωριστῶν, διότι πῶς; μπορούσα νὰ φαντασθῶ τέτοιαν κακοήθειαν!

Δὲν εἶνε «κουταμάρα» αὐτὸ, Γεώργιε Ι. Σκ. Πραγματικῶς ὁ «ἀρχιμανδρίτης» εἶνε «ἀρχηγὸς τῆς μάνδρας τῶν λογικῶν προβάτων». Ναί εἰς τὸν Ἀναγραμμισμὸν, ἡ ὀρθογραφία εἶνε ἀ-ναγκαία. Τὸ ὄσον π. χ. δὲν γίνεται ὕδωρ, διότι θὰ ἔγραφετο ὕδωρ.

Ἡ Τρισύνην μοῦ γράφει: «Τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς» παραπονεμένη γιὰτὶ δὲν ἀπαν-τοῦν ἐν ὅλῃς σὲς προτάσεις: Μ. Μυστικῶν, Βρῆσκω πῶς δὲν ἔχει δίκην, γιὰτὶ μπορεῖ μερικοὶ νὰ μὴν ἔχουν καιρὸ ἢ νὰ μὴ τοὺς ἀρέσῃ ἡ ἀνταλλαγή. Νὰ προτείνω ὅμως, νὰ τοὺς ἀπαντοῦμε καὶ νὰ μὴν ἀνταποδίδωμεν, πῶς σου φαίνεται αὐτό;» — Ἀποπάνω βέβαια!

Σωστὰ αὐτὰ ποῦ γράφεις, Δοξασμέναι Ἀθη-ναί, γιὰ κάποια ἀκαλασθήτη, χωρὶς γοῦστο καὶ νόημα ψευδώνυμο. Ἀλλὰ τί νὰ κάμω; Αὐτὰ προτείνω, αὐτὰ ἐγκρίνω. Εἶνε φασαρία νὰ γράφω στὸν καθέναν πῶς πρέπει νὰ στείλῃ ἄλλο ψευδώνυμο, διὸ τοῦ φυλάγῃ τὴν ἀρχαίαν τοῦ καλ. Αὐτὸ τὸ κάμνω, σὴν ἐσχάτη ἀνάγκη, ὅταν τὸ προτείνωμεν ψευδώνυμο εἶνε ἀπολύτως ἀδύ-

νατο νὰ ἐγκριθῇ. Ὁ σκοπὸς τοῦ Δημοψηφισμα-τος: εἶνε αὐτός: νὰ κἀν τοὺς φίλους μου νὰ παύουν ὅσο μποροῦν ὠραιότερα ψευδώνυμα.

Τὶ νὰ σοῦ πῇ, Γελοιογράφ; Καὶ ἀπὸ τὰ σχέδια ποῦ μοῦ ἔστειλες, καὶ ἀπὸ τὸ γράμμα ποῦ μοῦ γράφεις, ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι εἶσαι γεννη-μένος καλλιτέχνης. Μοῦ φαίνεται, διὸ μὲ κάθε θυσιᾷ οἱ γονεῖς σου πρέπει νὰ σὲ σπουδάσουν ζωγράφῳ. Δὲν θὰ τὸ ματαιοποιήσῃς. Θὰ φημισθῇ; καὶ θὰ κερδίξῃς περισσότερα, παρὰ ἂν ἐγένετο διὸ δὲν εἶναι ἄλλο. Ἐννοεῖται ὅμως πάντα, ἂν τὸ θέλῃς καὶ σὺ καὶ ἂν ἀπεριωθῇς: σὴν τέχνην σου ἀποκλειστικά.

Ἐλαῖς ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Ἰωάννης Α. Πολυχρο-νιάδης, Σβεσθέσια Ἑλπίς, Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου, Ψυχὴ, Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς, Ὁραία Κέρκυρα, Ἄσμα τῆς Νίκης, Φαι-δρὸς, Φαίδρα, Μαῖμουνδίσσα, Ἀσπὸς Γάτος, Κύκνος, Παγκόσμιο Ὀνειρο καὶ Μαρία Σι-γούρου. — Ἐξέτελεσα τὰς παραγγέλιας των καὶ τοῦ; εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰ καλὰ των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ἔλαβα τὰ ἐξῆς: «Ἀπὸ τὰ Φαίδρα», «Σὰν μεγαλώσω» κτλ. — «Τὶ ἀξίζει μιὰ γροθία». — «Στοχασμὸς τὸ Φθινόπωρον». — «Καλοκαιρινὲς μουσι-κές». — «Χαράνι». — «Τὸ φάντασμα». — «Θάλασσα καὶ Φεγγάρι». — «Ζὰν Κριστόφ». — «Ἡ Ἀδύνη». — «Σκέψεις». — «Στήθη». — «Quo vadis». — «Ἡ μάννα». — «Οὐλιβεροὶ συλλογισμοί». — «Τράπεζα». — Παιδ. Πνεύ-ματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς ἐβδ. Διαγω-νισμοὺς.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος. «Συντρίμματα». ἔχουν κριθῇ. Τίποτε νέο δὲν παρουσιάζουν αὐτὰ τὰ τρία. — «Αὐτοθυσία». Τρυφερὸ καὶ καλογραμμένο ἀρεκτά. Τοῦ λείπει μόνον κάποια χάρις. — «Ερμηκοκλίσι». Καλὴ ἡ μετάφρασις: ἡ ἐκλογὴ ὅχι τόσο πρὸς τὸ φαιδρὸν νὰ προτι-μᾶτε. — «Μιὰ ἐπισκεψὶς παιδιοῦ». Ἡ με-τάφρασις ὅχι τόσο καλὴ, ἡ ἐκλογὴ ὅμως καλλιτέχνη: Τὸ ἴδιο κομμάτι τὸ ἐδημο-σίευσεν καὶ ἄλλοτε. — «Φτερουγίσματα». ἔχουν κριθῇ. Τὸ τελευταῖον εἶνε τὸ καλ-λίτερον. — «Εξοικὴ Ζωή». Καλὴ μετά-φρασις. Αὐτὰ τὰ κλασικὰ ἀξίζουν κάπου-κάπου, σὺν ἀντίθεσις καὶ ποικιλία. — Οἱ δύο φαλακροὶ. Πολὺ καλὸ. — Τὰ Π. Πνεύματα μέτρια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνασφύται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος δι. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνασφύται ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1917. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Ἀ. Ἀ. νῆκου εἰς ἀγῶνα, καὶ ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: Μαγευτικὴ Θέα, χ. (ΕΠ). Σπινθὴρ τῆς Ἐλευθερίας, χ. (ΔΜ). Γαλανὴ Σταντοφόρα, χ. (ΓΧ). Αὐτοκρίτης Ἑλλην, χ. (ΚΑ). Μελαχροινὴ Σωφροδέτα, χ. Δούρειος Ἴππος, χ. (ΚΜ). Λευτεριάς Γλυκογράμμα, χ. (ΧΦ). Γυθιωτοπούλα, χ. (ΒΓ). Μικροῦλα Βιολέττα, χ. (ΠΣ).

Ἀνασφύταις ψευδώνυμων: Νησιώτισσα, χ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμῶν νὰνταλλά-ξουν: ὁ Σπινθὴρ τῆς Ἐλευθερίας (0) μὲ Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, Ἀστέρα τῆς Νίκης, Ὑπερασπιστὴν τῆς Σαφούς, Γερμανόπαιδα, — ἡ Τρελλὴ Ψυχὴ (0) μὲ Πλαῖδα, Ποικίλον Ἀστέρα, Ἐρμὴν Βαρκούλα, Γυθιωτάνη. — ὁ Ἰερός Ἀγὼν (0) μὲ Γυθιωτάνη, Νηπιτὴν τῆς Αἰρίας, Κενουμένον Θρακοῦν, Τρι-σύνην, Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, Ἑλληνοπού-λαν, — ὁ Μικρὸς Ἀθῆναῖος (0) μὲ Νεφτῶνα, Νηπιτὴν τοῦ Βοσπόρου, — ὁ Ἀάγρης Στέφανος (0) μὲ ὄνους τοὺς Διαβόλους καὶ Ἡρώας κα

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 167ου Διαγωνισμοῦ Δύσεων
Αὐγούστου—Νοεμβρίου
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26ης Νοεμβρίου

514. Δεξιόγραφος

Μία πρόθεσις ἐνώθηκε
Μὲ βασιλέα Θηβαίων
Καὶ λυρικὸν ἐγέννησε
Διάστημα, ἀρχαῖον.
Ἐστάλη ὑπὸ Ἐλευθερίου Ἐλευθεριάδου

515. Στοιχειοτονογράφος

Προφήτης ἦμουν τοῦ Θεοῦ.
Μὰ τί κακὸ μὲ βρῆκε!
Ἀλλάξαν τὸ κεφάλι μου
Τὸν τόνο μου κατέβασαν,
Κι' ἀρχαῖο ποίημα βγῆκε!
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλκῆ

516. Μεταγραμματισμός

Βάλε Δέλε' ἀντὶ τοῦ Μι
Καὶ θά ἰδῇς εἰς τὴ σιγῇ,
Μία νῆσος νὰ χαθῇ
Κι' ἄλλη νῆσος νὰ φανῇ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐφθήβου Ἐφμού

517. Αναγραμματισμός

Εἶνε λέξις ἀγαπητή,
Τὴν προφέρω κάθε ὥρα
Κι' ἔχω μιά παρηγοριά...
Ἄν τῆς βάλω ὅμως τώρα
Γιὰ κεφάλι τὸ λαϊκὸ τῆς,
Τὸ κεφάλι γιὰ λαϊκὸ,
Ὅα κυττάξω μ' ἐκπλήξι μου
Ἐνα πρῶγμα κοπερὶ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰεροῦ Ἀγῶνος

518. Κρυπτογραφικὸν

12345678906—Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
2342 —Μουσικὸν ὄργανον.
37608 —Μέγας ποταμὸς.
40608 —Κακὸν.
5398 —Θεῶν.
67882 —Πτηνόν.
7459308 —Χώρα τῆς Ἑλλάδος.
8919608 —Νῆσος.
912308 —Ἀεροπόρος.
09608 —Ποτόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῶν Κυμάτων

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[IZ—123]

Πλειὰς, τί γίνεσαι; Διατί δὲν ἔρχεσαι στὰ
Ψηλαλῶνας; Τρελλή Ψυχή

[IZ—124]

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ, Σὺλλογος ὁ «Βενιζέ-
λος» λαμβάνει καὶ δευτέραν ἐπωνυμίαν· Ἐ-
λευθερία, ὑπὸ τὴν ὅποιαν θὰ ἐμφανίζεται.
Πρόεδρος:

ΣΠΙΝΟΡ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

(Δημήτριος Σ. Μπερδέσης)

Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Διορίζονται: Ἀθη-
νῶν: Ἀγγελος Σιμελής, Πέτρος Ἀλκῆς, Ἐλ-
ληνικὸς Παῖαν. Φαλήρου: Ὀλυμπιονίκης.
Αἰγυρίου: Ἰουλίττα Μακρή καὶ Ἀρτῆς: Χα-
ρίλαος Οἰκονόμου. Διεσθῆναι: Δημήτριον Μπερ-
δέσην, Περικλέους 44 Πειραιᾶ.

[IZ—125]

Μαρία Μαύρου, χρόνια πολλὰ διὰ τὴν ἐφο-
ρὴν σας. —Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαν-
τίου, ἡ ἐπιθυμία σας ἐγένετο, διατί ὅμως δὲν
ἐκάματε καὶ σὺς τὸ αὐτό; —Τοις εὐγενῇ, Μυ-
κῆ, ἐλήφθησαν καὶ εὐχαριστῶ. Κύνος

[IZ—131]

Εὐχαριστῶ τὰ καλὰ παιδιὰ τῆς ἀγαπητῆς Δια-
πλάσεως, ποὺ εἶχαν τὴν καλωσύνη νὰ ψηφί-
σουν τὸ ψευδώνυμό μου, μοιλοῦνται δὲν τὸ εἶχα
θεεῖς εἰς ὑποψήφιστά. Μεγάλη Ἑλλάς

[IZ—132]

Συχαίρω τὰς ἐν Βραχυνέοις φίλας μου, διὰ
τὰς ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου, ἐδωμαδιαίας λύ-
σεις!!! Νίτσά!!! Μεγάλη Ἑλλάς

519. Πυραμοειδές

+ Οἱ σταυροὶ ἀρχαῖοι λυρικοὶ ποιητῆς
+ * = Στοιχεῖον
+ * * = Χρονικὴ διαίρεσις
+ * * * = Θεά.
+ * * * = Μικρὰ Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
+ * * * * = Δημοκρατία τῆς Ν. Ἀμερικῆς,
+ * * * * = Ἀρχαῖος ἀττικὸς συγγραφεὺς
+ * * * * = Πολεμικὸς λιμὴν τῆς Ἀγγλίας.
Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Δ. Ἐλευθεροδύακ

520. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμέ-
νων λέξεων σχηματίζουν ἀρχαῖαν ποιήτριαν:
1, Ἀντανυμία ἀρίστος. 2, Ὑγρόν στοι-
χεῖον. 3, Συστατικὸν τοῦ σώματος. 4, Ὑψωμα
γῆς. 5, Ἀγριον ζῶον.

Ἐστάλη ὑπὸ Στεφ. Ν. Σαρρῖδου

521. Μικτόν

ααε-τ-ραι-σ-ου-ν-σ'-ε-υ-η-ν-χ

Ἐστάλη ὑπὸ Ναταλέντος τοῦ Α'

522. Γρίφος

Θε	Θε	Θε	Θε	Θε
Θε	Θε	Θε	Θε	Θε
Θε	Θε	Θε	Θε	Θε
Θε	Θε	Θε	Θε	Θε
Θε	Θε	Θε	Θε	Θε

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμικῶν. Ἀσκήσεων τοῦ 19ου φύλλου

241. Γάδος (Γάδ, ὅς) — 242. Μάχη-μάχη.
243. Α Α Ζ Α Ρ Ο Σ — 244. Γάμος-Σά-
μος. — 245. Λέσ-
ος-βέλος. — 246
B P Y — 250. Διὰ τοῦ
Α Α Κ Μ Η Ν Η Ρ Κ: Καρία, Κρό-
νος, κῆμα, κύ-
κνος, ὄρκος (ἡ
κράτος) — 251 -
Σ Σ — 253. 1. Ὁ Κό-
ραξ εἶνε ὄρος, 2. Ἡ Ρόδος εἶνε νῆσος, 3. Ὁ
Ρῆνος εἶνε ποταμὸς. — 254. ΚΡΙΝΟΣ (Κόδρος,
ἩΡακλῆς, ἐπίρρημα, Κρόνος, ὁποῖός, σύν-
δεσμος.) — 255. Ἀναπτε τὸ λυχνάρι σου προ-
τοῦ σὲ εὐρὴ ἡ νύχτα. — 256. Ὁ παπᾶς πρῶτα
τὰ γένεια του ἐδλόγησε. (Ὁ πάπ- ἄσπρο -
τὰ τὰ - γ' ἐν τὰ - τοῦ εὐ λογ' εἰς ε.)

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

τρομακτικὴν μαυρίλα σας, δικαιολογεῖσθε κατα-
ρώμενοι τὸν ἀποκλεισμόν, ὅστις ὅμως εὐτυχῶς,
ἤδη ἐγκαίρως, καί, ὡς πάντες γνωρίζουν, ἡ
Διάπλασις ἠδυνήθη νὰ ἐπικοινωνήσῃ μετὰ τοῦ
Ἐξωτερικοῦ. Ἡ Ἡπειρος μάλιστα δὲν εἶχε
ἀποκλεισθῇ. Φρονεῖτε ἄλλως τε, ὅτι καὶ τὸ ἡ-
μέτερον Κομμα δὲν εἶχε φίλους εἰς τὸ Ἐξωτε-
ρικόν, καὶ μάλιστα ἐν Αἰγυπτῷ καὶ Κρήτῃ;
Καὶ ἂν υποθεθῇ ὅτι ἐβλάψε τὸν «Ἑλληνόπαιδα»
ὁ ἀποκλεισμός, δὲν ἐβλάψε τάχα καὶ τὴν «Σι-
δηρὰν Συμμαχίαν»; Ἐπιτέλους διατί νὰ ἐπαρ-
τᾶσθε μόνον ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ; Μήπως ἡ ἑ-
δρα τοῦ «Ἑλληνόπαιδος» δὲν εἶνε ἐν Ἀθήναις;
Ἐνὰς σύνδεσμος δέ, ἔχων πολυπληθεῖς φίλους,
δὲν τοὺς ἔχει βέβαια ὅλους στὸ αὐτὸ μέρος!
Ταῦτα χάριν τῆς ἀληθείας. Ἡ καταπληκτικὴ
ἄλλως τε πλειοψηφία τοῦ Συνδυασμοῦ μου ἀρ-
κεῖ καὶ μόνη διὰ νὰ πείσῃ οὐδὲν ὅσον περὶ τῆς
πραγματικῆς ἰσχύος μας. Ὅσον διὰ τὰ ὄντως
εὐγενῆ σας συγκαταθέτω, σὰς εὐχαριστῶ πολὺ.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

Ἀρχηγὸς τῆς «Σιδηρᾶς Συμμαχίας»

[IZ—126]

ΕΡΩΤΗΣΗ Ε'

Νὰ σπουδάζουνε μαζί ἀγόρια καὶ κορίτσια;
Ἀπαντήσεις δέχονται ὡς τὸ τέλος τοῦ Σε-
πτέμβριου, στὴ διεύθυνση: κ. Γ. Δούμαν, διὰ Π.,
Poste Restante, Ἀθήνα.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

[IZ—134]

Νεύτων, πήγαινε μόνος σου στὸν Φλοῖσο, ἐν
θελῇς νὰ μάθῃς ποῖος κολυμβᾷ καλλίτερα ὁ
Μίμης ἢ ὁ: Γιαννάκης Ἀλεξόπουλος

[IZ—133]

ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ,

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΕ,

Ἀδελφὰ τὰ τοῦ Δημοψηφίσματος ἀπο-

τελέσματα. ΠΑΤΡΙΣ

[IZ—136]

Ἰδούθῃ ἐν Πειραιεὶ κραταιότατος, σὺλλογος
«Μεγάλη Ἑλλάς», σκοπὸν ἐκτέλεσιν Δια-
πλασιακῶν ἰδεῶδων. Ἐγγραφεῖτε ὅλοι καὶ δλαί.
Ἀρχιτερεῖται δημοσιευθῆσθαι προσεχῶς. Μη-
νιαία συνδρομὴ λεπτ. 25. Ζητοῦνται δραστή-
ριοι ἀντιπρόσωποι. Ἀπευθυνθε: Ἀντώνιον
Κοτζιάν, Poste-Restante Πειραιᾶ.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΑΘΗΝΩΝ: Κούλα Δ. Κομῶτη, Δ. Σ. Κό-
κινος, Χ. Α. Ζέρβας, Σολ. Δεϊμέλης, Π. Π. Κα-
ρανίκας, Ἡλ. Καλλιγάνης, Σόννη Διαμαντοπού-
λου, Μ. Δαμιανῆς, Νίτσα Θεογιάννη, Σ. Π.
Γαροφάτος, Χ. Φορτούνας, Π. Ε. Μυλωνᾶς, Ι. Α.
Ἀλεξόπουλος, Οὐράνιος Ἀσθήρ, Ν. Ι. Σιφάκης,
Ἡλ. Ζ. Γιαννόπουλος, Ν. Γ. Κουτσούρης, Ἀνδρ.
Γεωργεβίτης, Ἰω. Ρεῖτης, Δωροθέα Ι. Ἀσκη-
τοπούλου, Κ. Ι. Ἀσκητοπούλου, Σ. Ι. Γορδάτος,
Ἀπ. Γ. Δουλοπούλου, Καλλιμάττας, Ἀθ. Πε-
τρακοπούλου, Εἰμ. Α. Βαρβαρήγος, Χρ. Γλῶμπας,
Κων. Πούτος.

ΑΝΑΡΑΒΙΔΑΣ: Μ. Ι. Σινάνος,

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Εὐλαμπία Γ. Πάντα.

ΔΑΡΙΣΣΗΣ: Δαφνοτάκης Βασιλείου.

ΠΑΤΡΩΝ: Εὐγενία Ν. Βουρλοῦνη, Χ. Γ. Κοη-
τῆς, Ντίνος καὶ Νίτσα Ἀλ. Ἀντωνοπούλου,

Ἀθηνῶν, Κωνστούλα Γ. Παναγιωτοπούλου, Π. Π.

Π. Μόσχας, Βασιλικὴ Π. Μόσχου, Ἀτρώμης

Πολιμῆς, Ζιάντων τοῦ Ἀνέλου, Ταυρομάχος,

Μαρίνα Γ. Βλαχάκη, Γιαν. Δ. Ἀλεξόπουλος, Ἀδρα

τοῦ Ὁρφέως, Ἀνδρὸς τοῦ Ἀγροῦ, Ι. Δημόπου-

λος, Ἐνὰς χωρίς ὑπογραφήν.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀγ. Κ. Κόλας, Δ. Κ. Κόλας,

Ἀνδρονίκη Γ. Πανάγου, Α. Ε. Ντούσκος, Δ.

Σατερόπουλος, Δ. Κ. Παπαδόπουλος, Τάκης Δ.

Παπαδόπουλος, Καίτη Δ. Γρηγοράκη.

ΠΥΡΓΟΥ: Παν. Σ. Σταυροπούλου, Θ. Κ.

Εὐδὴς, Ἀγγ. Θεοφιλόπουλος.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Κ. Ἀλ. Ζαννόπουλος.

ΣΤΑΜΑΤΑΣ: Ἀδάντας Δόξα.

ΣΥΡΟΥ: Ἰω. Ἡλ. Κουκουνογιάννης, Θεοδώρα

Γ. Μιχαήλ, Μαρίνα Π. Καταμαντή, Μόσχα

Δ. Δαυτοῦ.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἀλ. Α. Κοτοπούλης.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Τ. Θαρραυνιάτης, Α. Χριστοφίλης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ δόντια ἀπέδωσαν εἰς

τὴν κληρονομίαν καὶ ἐκληρονομήσαν οἱ ἐξῆς δύο:

ΣΟΝΗ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Ἀθήναις καὶ

ΚΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Γ. ΚΡΗΤΙΚΟΣ ἐν Πάτραις, οἱ

ὅποιοι ἐνεργεωσάν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς

Ὀκτωβρίου.